



БОРИС КОЛЧЕВ

(1890-1945)

Борис Борисов Колчев е български офицер и политик от първата половина на XX век. Роден е в град Ямбол на 26 юли 1890 г. Целият му житейски път е свързан с железниците.

Завършва кадетския курс на Военното училище в София, след което е началник на тракционните курсове и за кратко преподавател по машинна техника в жп школа. Участник е в Балканската война, впоследствие и в Първата световна война като офицер по железопътното движение. Част е от българо-германската жп дирекция в Скопие и завежда построяването на жп линията Кичево-Охрид-Струга.

През 1923 г. Борис Колчев се превръща в един от основателите на Държавното главно железопътно училище. След приключване на военните конфликти се реализира в политиката и получава редица ръководни длъжности – всички от тях свързани с железопътния транспорт.

Завършва финансово-административния отдел на Свободния университет (сега УНСС), а в периода 1934-1942 г. е главен директор на железниците и пристанищата. Избран е и за директор на Железопътното училище (1931-1934 г.). Издигането му не изненадва никого, защото железничарите смятат за нужно да имат ръководител като него. Максимата, която изповядва е: „Обичам честният труд. Уважавам човешкото достойнство. Не унижавам и не допускам да бъде унижаван...“

През 1938 г. Българските държавни железници честват своя 50-годишен юбилей. Под личното ръководство на Борис Колчев е организирано тържество, което дълги години се помни от железничарите. Година по-късно Борис Колчев успешно защитава в Народното събрание „Програма за постройка на нови железопътни линии за период от 10 години /1939-1948/. В нея е предвидено построяването на 595 км нови железопътни линии, модерна триажна гара Подуене, разширение на жп гарите Горна Оряховица, Стара Загора, Мездра и др.

Сред офицерството името на полковник Борис Колчев се произнася с уважение. По младите гледат на него, като на образец за подражание, а по-възрастните – като на достоен и уважаван колега. Намира духовна близост с офицерите от Военния съюз и по-специално с подполковник Владимир Стойчев, началник на Кавалерийската школа. След години, вече генерал Стойчев пише за него: „Той бе истински офицер. Цялата му сила на човек и интелект се криеше в неповторимата му организираност и честност“.

Съвсем в края на житейския му път е върхът в професионалната му кариера. През 1944 г. заема поста министър на железниците, пощите и телеграфиите и е временно управляващ Министерството на обществените сгради, пътищата и благоустройството в кабинета на Иван Багрянов.



Съдбата е изключително жестока към Борис Колчев. Въпреки безспорния му принос към родината, става жертва на установения в България комунистически режим. Осъден

е от т.н. Народен съд на смърт, пет милиона лева глоба и конфискация на имуществото. Разстрелян е в нощта на 1 срещу 2 февруари 1945 г. недалеч от Софийските гробища.

Едва през 1996 г., години след падането на комунистическия режим и началото на Прехода, е реабилитиран посмъртно от Върховния съд.